

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 145/2025
14.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Константиновић, адвокат из ..., против туженог Радио телевизије Крагујевац доо из Крагујевца, чији је пуномоћник Виолета Бојовић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/24 од 04.07.2024. године, у седници већа одржаној 14.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/24 од 04.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 524/23 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог о отказу Уговора о раду од 30.06.2020. године, број ... од 01.07.2020. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да је врати на рад на исти или одговарајући постао. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да је тужени врати на радно место ..., који је обављала до дана престанка радног односа код туженог. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неонован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због изубљене зараде плати износ од 43.000,00 динара месечно, са законском затезном каматом од дана доспелости сваког месечног потраживања до исплате и да, надлежним фондовима, плати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 01.7.2020. године до дана враћања на рад. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/24 од 04.07.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основог суда у Крагујевцу П1 524/23 од 25.10.2023. године, у делу става 2. изреке, којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилу врати на исти посао и у том делу тужба одбачена. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основог суда у Крагујевцу П1 524/23 од 25.10.2023. године у ставу 1, преосталом делу става 2. и у ставу 5. изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиле за поништај решења туженог о отказу Уговора о раду од 30.06.2020. године, број ... од 01.07.2020. године, као незаконитог, као и враћање на рад на одговарајуће радно место и обавезана тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 440.125,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Одлучујући о изјављеној ревизији, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време, на радном месту Побитним решењем од 30.06.2020. године, тужилци је отказан уговор о раду применом члана 179. став 3. тач. 1) и 8) Закона о раду, као и члана 106. став 2. тачка 6), члана 106. став 1. тачка 15) и члана 75. став 3. тач. 1), 2) и 13) Правилника о раду туженог, због непоштовања радне дисциплине. Стављено јој је на терет да је поступила супротно налогу директора туженог из решења број ... од 13.04.2020. године, да због смањења обима посла услед наступања објективних околности у вези са пандемијом, буде на плаћеном одсуству у трајању од 25 радних дана, у периоду од 13.04.2020. године до 18.05.2020. године, те да се самоиницијативно вратила на посао 07.05.2020. године. Такође, утврђено је и да је тужилца дана 11.05.2020. године отишла до директорке туженог, тражећи да се врати на рад пре датума из наведеног решења, што јој није одобрено, те да је одбила молбу директорке и двојице запослених код туженог да напусти канцеларију. Тек након интервенције полиције, тужилца је напустила канцеларију директора, а поводом наведеног догађаја, правноснажном пресудом Пр бр. 4961/20 од 23.03.2021. године, оглашена је одговорном због извршења прекршаја из члана 7. став 1. Закона о јавном реду и миру. Тужилца је пре донетог решења упозорена на постојање разлога за отказ уговор о раду, на које се изјаснила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење туженог од 01.07.2020. године којим је тужили отказан уговор о раду и обавезао туженог да тужиљу врати на рад на исти или одговарајући посао. По становишту тог суда, догађај због кога је тужили отказан уговор о раду, одиграо се у специфичном периоду, одмах након укидања ванредног стања проглашеног због пандемије корона вируса, те је тужила имала оправдану бојазан за свој радноправни статус за који је тражила појашњење од директорке. Стога, по оцени тог суда, понашање тужиле не представља кршење радне дисциплине.

Супротно закључку првостепеног суда, другостепени суд је оценио да је тужила по објективно разумним мерилима морала да зна да је њено понашање критичног дана (одбијање да напусти канцеларију директорке, говор повишеним тоном), било супротно од уобичајеног понашања које се очекује од запосленог и које се може толерисати, из којих разлога се тужила не може позивати на то да није имала свест о учињеној повреди радне дисциплине, тим пре, што је тужила у вези са наведеним догађајем, оглашена одговорном за извршење прекршаја из члана 7. став 1. Закона о јавном реду и миру. Са наведених разлога, овај суд је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду од 01.07.2020. године и враћање на рад.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право.

Одредбом члана 179. став 3 тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према одредби члана 180. став 1. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана прописано је да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење, а ставом 3. да се упозорење доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона.

Према члану 75. став 3. Правилника о раду туженог од 04.01.2019. године, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: ако неоправдано одбије да обавља послове и извршава налоге послодавца у складу са законом (тачка 1); ако се бахато, непристојно или недолично понаша у току радног времена, које штети угледу предузећа (тачка 2) и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 13).

Чланом 12. став 4. Уговора о раду, закљученим дана 24.04.2003. године између тужиле и туженог, прописано је, под а) да послодавац – директор предузећа може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе предузећа, и то: ако запослени не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад у предузећу и то бахато, непристојно или недолично понашање у току радног времена, које штети угледу предузећа.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране законске одредбе, као и одредбе Правилника о раду туженог и Уговора о раду, и по оцени Врховног суда, у радњама тужиле стекла су се обележја непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду, због чега јој је предметним решењем туженог од 01.07.2020. године законито престао радни однос. Општим актом туженог – Правилником о раду, прописано је да запослени не поштује радну дисциплину ако не извршава налоге послодавца у складу са законом, ако се бахато, непристојно или недолично понаша у току радног времена, на начин који штети угледу предузећа, као и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Поштовање радне дисциплине подразумева обавезу запосленог да савесно и одговорно обавља послове на којима ради и да поштује организацију рада, што подразумева обавезу поштовања радног времена, савесно, одговорно и благовремено испуњавање обавеза свог радног места, као и одговарајуће понашање запосленог на раду и у вези са радом, како према послодавцу тако и према осталим запосленима, а последице непоштовања радне дисциплине регулисане су Законом о раду и Уговором о раду који закључују запослени и послодавац.

Како је, у конкретном случају, утврђено да је тужилца учинила повреду радне дисциплине, тако што се недолично понашала према претпостављеној – директорки туженог, правилан је закључак другостепеног суда да је постојао оправдани разлог за доношење решења о отказу уговора о раду. Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиле за враћање на рад у смислу члана 191. Закона о раду, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

Наводи ревизије тужиле односе се на оспоравање утврђеног чињеничног стања што је без утицаја на одлучивање, имајући у виду да ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај. Оцена доказа, такође, не може бити предмет оспоравања, јер о томе које ће чињенице да узме као доказане, одлучује суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка у смислу одредбе члана 8. ЗПП.

С обзиром на изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиље одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, Врховни суд је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић